

- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze z tym skutkiem, że zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. h) RODO możliwy do uwzględnienia byłby określony w art. 9 ust. 1 RODO wyjątek od zakazu przetwarzania danych dotyczących zdrowia: Czy w przypadku takim jak w niniejszej sprawie istnieją inne, a jeżeli tak, jakie wymogi dotyczące ochrony danych, których należy przestrzegać, oprócz tych określonych w art. 9 ust. 3 RODO?
- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze z tym skutkiem, że zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. h) RODO możliwy do uwzględnienia byłby określony w art. 9 ust. 1 RODO wyjątek od zakazu przetwarzania danych dotyczących zdrowia: Czy w przypadku takim jak w niniejszej sprawie dopuszczalność lub zgodność z prawem przetwarzania danych dotyczących zdrowia zależy ponadto od spełnienia co najmniej jednego z warunków określonych w art. 6 ust. 1 RODO?
- 4) Czy art. 82 ust. 1 RODO ma szczególny lub ogólny charakter prewencyjny i należy to uwzględniać przy ustalaniu wysokości szkody niemajątkowej podlegającej naprawieniu na podstawie art. 82 ust. 1 RODO na niekorzyść administratora lub podmiotu przetwarzającego?
- 5) Czy przy ustalaniu wysokości szkody niemajątkowej podlegającej naprawieniu na podstawie art. 82 ust. 1 RODO znaczenie ma stopień winy administratora lub podmiotu przetwarzającego? W szczególności, czy można wziąć pod uwagę nieistniejącą lub niewielką winę administratora lub podmiotu przetwarzającego, na jego korzyść?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichts
Cottbus (Niemcy) w dniu 29 listopada 2021 r. – Stadt Frankfurt (Oder) und FWA Frankfurter Wasser-
und Abwassergesellschaft mbH/Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe**

(Sprawa C-723/21)

(2022/C 95/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Cottbus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stadt Frankfurt (Oder), FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH

Strona przeciwna: Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

Pytania prejudycjalne

1. a. Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że wszyscy członkowie społeczności, której bezpośrednio dotyczy przedsięwzięcie, mają prawo do zaskarżania przed sądem naruszeń obowiązku,
 - i) zapobiegania pogarszania jakości części wód służących do produkcji wody do spożycia,
 - ii) zredukowania poziomu uzdatniania wymaganego przy produkcji wody do spożycia,

w oparciu o ochronę osób trzecich dotyczącą zakazu pogarszania stanu wód gruntowych (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 28 maja 2020 r., Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18 (²), pkt 132 i nast.; z dnia 3 października 2019 r., Wasserleitungsverband Nördliches Burgenland i in., C-197/18 (³), pkt 40 i 42)?

b. W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie w pkt a):

Czy prawo do zaskarżania przed sądem naruszeń zakazów i wymogów określonych w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 mają w każdym razie prawo ci skarżący, którym powierzono produkcję wody do spożycia i uzdatnianie?

2. Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 przewiduje również w odniesieniu do części wód poza strefami ochronnymi, o których mowa w zdaniu drugim tego przepisu, oprócz wymogu długoterminowego planowania w planach gospodarowania i programach działań, podobnie jak art. 4 tej dyrektywy, obowiązek odmowy udzielenia zezwolenia na konkretne przedsięwzięcia z powodu naruszenia zakazu pogarszania stanu wód (zob. wyrok Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18, pkt 75)?
3. Przyjmując, że art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 – w przeciwieństwie do załącznika V do art. 4 tej dyrektywy – nie ustanawia żadnych własnych wielkości referencyjnych dla kontroli zakazu pogarszania stanu wód:
 - a. W jakich okolicznościach należy przyjąć, że występuje pogorszenie części wód i związane z tym zwiększenie poziomu uzdatniania wymaganego przy produkcji wody do spożycia?
 - b. Czy właściwy punkt odniesienia dla zwiększenia poziomu uzdatniania i tym samym dla zakazu pogarszania określonego w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 mogłyby stanowić wartości dopuszczalne określone w załączniku I do dyrektywy Rady 98/83/WE (*), na co wskazuje art. 7 ust. 2 ostatnie zdanie dyrektywy 2000/60?

c. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie w pkt b):

Czy naruszenie zakazu pogarszania określonego w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 może mieć miejsce wtedy, gdy jedynie znaczącą wartością nie jest wartość dopuszczalna określona w części A lub B załącznika I, lecz tak zwany parametr wskaźnikowy zgodnie z częścią C załącznika I?

4. Kiedy należy przyjąć naruszenie zakazu pogarszania stanu wody do spożycia określonego w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 (zob. w odniesieniu do kryterium kontroli zakazu naruszenia określonego w art. 4 tej dyrektywy wyrok Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18, pkt 119, oraz uprzednio wyrok z dnia 1 lipca 2015 r., Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13 (*), pkt 52)?
 - a. czy dla przyjęcia naruszenia wystarczy każde pogorszenie

lub
 - b. czy musi istnieć prawdopodobieństwo, że parametr wskaźnikowy dla siarczanów na poziomie 250 mg/l nie zostanie osiągnięty

lub
 - c. czy muszą grozić środki zaradcze w rozumieniu art. 8 ust. 6 dyrektywy 98/83 zwiększające koszty uzdatniania przy produkcji wody do spożycia?
5. Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 ustanawia, oprócz materialnego kryterium kontroli, również wymogi w odniesieniu do urzędowej procedury udzielania zezwolenia, a więc czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości dotyczące art. 4 owej dyrektywy może mieć zastosowanie do zakresu kontroli określonego w art. 7 ust. 3 tej dyrektywy (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18, drugie pytanie prejudycjalne)?
6. Czy inwestor musi przeprowadzić badanie w drodze ekspertyzy ewentualnego naruszenia art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 już wtedy, gdy przedsięwzięcie może naruszyć wymogi rzeczonego przepisu?
7. Czy należy również przyjąć w tym przypadku, że badanie musi być dostępne w momencie wydania decyzji wodnoprawnej, a w konsekwencji badanie przeprowadzone w toku postępowania sądowego nie może sanować niezgodności z prawem decyzji wodnoprawnej (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Land Nordrhein-Westfalen, C-535/18, pkt 76 oraz 80 i nast.)?

8. Czy można odstąpić od wymogów i zakazów z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60 na podstawie wyważenia, w ramach udzielania zezwolenia, na korzyść celu realizowanego przez przedsięwzięcie na przykład wtedy, gdy koszty uzdatniania są niewielkie lub cel przedsięwzięcia ma szczególną wagę?
9. Czy art. 4 ust. 7 ma zastosowanie do art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60?
10. Jakie obowiązki wykraczające poza art. 4 dyrektywy 2000/60 można odczytać z art. 7 ust. 2 tej dyrektywy z takim skutkiem, że należy je uwzględnić w procedurze udzielenia zezwolenia na przedsięwzięcie?

(¹) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. 2000, L 327, s. 1).

(²) ECLI:EU:C:2020:391.

(³) ECLI:EU:C:2019:824

(⁴) Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. 1998, L 330, s. 32).

(⁵) ECLI:EU:C:2015:433

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 24 września 2021 r. w sprawie
T-139/19, Pilatus Bank/EBC, wniesione w dniu 6 grudnia 2021 r. przez Pilatus Bank plc**

(Sprawa C-750/21 P)

(2022/C 95/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Pilatus Bank plc (przedstawiciel: O. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego postanowienia;
- stwierdzenie na podstawie art. 264 TFUE nieważności decyzji EBC z dnia 21 grudnia 2018 r. stwierdzającej, że EBC nie jest już właściwy w zakresie bezpośredniego nadzoru ostrożnościowego nad wnoszącym odwołanie oraz do podejmowania odpowiednich działań;
- w zakresie, w jakim Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do wydania rozstrzygnięcia merytorycznego, przekazanie sprawy Sądowi w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności oraz
- obciążenie EBC kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie oraz kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze twierdzi on, że Sąd dokonał błędnej wykładni przepisów rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 (¹) błędnie przyjmując, że w wyniku utraty przez wnoszącego odwołanie licencji bankowej EBC nie jest już właściwy w zakresie bezpośredniego nadzoru ostrożnościowego nad nim.